

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud: E. Palanciuc)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: L. Bulgac, S. Gîrbu, G. Dașchevici)

Î N C H E I E R E

24 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Iurie Bejenaru
Tamara Chișca-Doneva

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Centrul de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliu stabil,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Emil Marcu împotriva Consiliului municipal Chișinău și Centrului de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliu stabil, intervenient accesoriu Valeriu Osadci cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 1 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost admis apelul declarat de Emil Marcu, a fost casată hotărârea din 16 decembrie 2016 a Judecătoriei Centru municipiul Chișinău și a fost emisă o nouă hotărâre,

c o n s t a t ă :

La 3 noiembrie 2015 Emil Marcu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului municipal Chișinău și Centrului de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliu stabil cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii a indicat că la 2 august 2004 a fost angajat în calitate de administrator în cadrul Centrului de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliu stabil, pentru o perioadă nedeterminată conform contractului de muncă nr. 3 din aceeași dată.

A menționat că la 18 septembrie 2015 prin ordinul nr. 27-p a directorului Centrului de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliu stabil, a fost sancționat în temeiul art. 86 alin. (1) lit. g) și art. 206 alin. (1) lit. d) Codul muncii, cu concediere, din considerentul că a comis o abatere disciplinară în situația în care anterior prin ordinul nr.06-p din 19 ianuarie 2015 a fost sancționat cu mustrare, iar prin ordinul nr. 20-p din 9 iulie 2015 cu mustrare aspră.

Reclamantul a considerat că ordinul dat este ilegal și neîntemeiat, iar concedierea sa este nemotivată.

Astfel, a relatat că la 18 septembrie 2015, efectuând ancheta de serviciu, angajatorul a depistat precum că nu a efectuat controlul medical în termenul stabilit conform ordinului nr.80-a din 3 decembrie 2014, pentru perioada 3 decembrie 2014 - 20 decembrie 2014.

A explicat că prin ordinul nr.32-a din 26 august 2015 a fost temporar suspendat de la executarea obligațiilor de serviciu pe durata anchetei de serviciu, iar prin ordinul nr.37-a din 17 septembrie 2015 a fost rechemat la serviciu, fiind în schimbul de la orele 24-00 și până la ora 08-00.

În circumstanțele descrise nu a înțeles care abaterea disciplinară ar fi comis-o la 19 septembrie 2015, având în vedere că prin ancheta de serviciu sunt menționate mai multe abateri.

A mai indicat că din conținutul ordinului nr. 27-p din 18 septembrie 2015, rezultă că a fost concediat pentru încălcarea repetată, pe parcursul unui an a obligațiilor de muncă, fiindu-i anterior aplicate sancțiuni disciplinare.

La fel, a relevat că în prezenta speță este necesar de verificat faptul dacă pârâtul la aplicarea sancțiunilor disciplinare, inclusiv la concedierea sa, dispunea de acordul preliminar al organului sindical.

Deoarece pârâtul intenționat i-a încălcat demnitatea și onoarea, a divulgat datele cu caracter personal, iar consecințele abuzului de serviciu s-au reflectat asupra sănătății sale, ia fost cauzat un prejudiciu moral considerabil.

Reclamantul și-a întemeiat pretențiile pe prevederile art. 5, 9, 10, 66, 89, 206-210, 332, 354, 355 Codul muncii, art. 16, 17, 25 din Legea contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000.

A solicitat în urma concretizării cerințelor, anularea ordinului nr. 27-p din 18 septembrie 2015 al directorului Centrului de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliul stabil, prin care a fost eliberat din funcția de administrator al Centrului; restabilirea în funcția deținută anterior eliberării din funcție; încasarea din contul pârâtului în beneficiul său a salariului pentru absența forțată de la locul de muncă pentru perioada 1 ianuarie 2015 – 20 decembrie 2016 în sumă de 58 398 de lei, penalității în sumă de 1751 de lei, prejudiciului moral în sumă de 5000 lei, precum și cheltuielilor de judecată.

Prin încheierea protocolară din 10 noiembrie 2016 a Judecătoriei Centru municipiul Chișinău, în calitate de intervenient accesoriu a fost atras Osadci Valeriu (f.d.110 Vol. I).

Prin hotărârea din 16 decembrie 2016 a Judecătoriei Centru municipiul Chișinău, cererea de chemare în judecată înaintată de către Marcu Emil a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

La 16 ianuarie 2017 Emil Marcu a contestat cu apel hotărârea din 16 decembrie 2016 a Judecătoriei Centru municipiul Chișinău.

Prin decizia din 31 octombrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul declarat de Emil Marcu, a fost casată hotărârea din 16 decembrie 2016 a Judecătoriei Centru municipiul Chișinău și a fost pronunțată o nouă hotărâre de admitere a cererii de chemare în judecată.

Prin decizia din 6 iunie 2018 a Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție din 6 iunie 2018, a fost admis recursul declarat de Centrul de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliu stabil, a fost casată decizia din 31 octombrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, cu remiterea cauzei la rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Prin decizia din 1 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul declarat de Emil Marcu, a fost casată hotărârea din 16 decembrie 2016 a Judecătoriei Centru municipiul Chișinău și a fost emisă o nouă hotărâre prin care a fost admisă cererea de chemare în judecată. A fost anulat ordinul directorului Centrului de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliu stabil, nr. 27-p din 18 septembrie 2015 „cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare lui Marcu Emil”. A fost restabilit Emil Marcu în funcția de administrator în cadrul Centrului de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliu stabil. S-a încasat din contul Centrului de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliu stabil în beneficiul lui Emil Marcu salariul pentru absența forțată de la serviciu pentru perioada începând cu 18 septembrie 2015 până la 1 noiembrie 2018 în sumă totală de 148 205 lei, cu deducerile salariale corespunzătoare conform legislației în vigoare, și prejudiciul moral în sumă de 4 000 lei. S-a dispus ca hotărârea în partea restabilirii în funcție și încasării unui salariu mediu lunar în mărime de 3 955,65 de lei, urmează a fi executată imediat. S-a încasat de la Centrul de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliu stabil în beneficiul statului, taxa de stat în mărime de 2 755, 62 de lei.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a menționat că ordinele privind sancționarea disciplinară a apelantului nu corespund exigențelor legale și nu pot fi reținute în calitate de probă a comiterii de către acesta a unor încălcări disciplinare anterior emiterii ordinului contestat.

De asemenea, cu referire la fondul ordinului contestat în speță, instanța de apel a reținut că acesta la fel nu conține motivele pentru care angajatorul a aplicat salariatului sancțiunea disciplinară vizată, astfel încât nu poate fi determinat dacă sancțiunea disciplinară a fost aplicată apelantului pentru o singură faptă sau pentru cumulul faptelor constatate în încheierea de desfășurare a anchetei de serviciu.

Prin urmare, instanța de apel a concluzionat că apelantul urmează a fi restabilit la locul de muncă, iar intimatul urmează să-i achite salariul mediu pentru absența forțată de la lucru.

Totodată, instanța de apel a conchis că la caz, este echitabilă adjudecarea compensației prejudiciului moral în echivalent bănesc în sumă de 4000 lei.

La 19 februarie 2019 Centrul de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliu stabil, a declarat recurs împotriva deciziei din 1 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

În susținerea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o neîntemeiată și ilegală prin faptul că au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material și nu au fost constatate și elucidate pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei.

A menționat că intimatul a încălcat în mod repetat obligațiunile de muncă, pentru ce i-au fost aplicate sancțiuni disciplinare, iar ordinul cu privire la concediere, a fost emis cu respectarea legislației în vigoare.

Recurentul a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

Prin Legea nr.116 din data de 19 iulie 2018, a fost adoptat Codul administrativ al Republicii Moldova.

În conformitate cu art. 257 alin. (1) Cod administrativ, prezentul cod intră în vigoare la 1 aprilie 2019.

În conformitate cu art. 258 alin. (3) Cod administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Din sensul normei de drept enunțate urmează că, legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale, însă rezultând din aceeași normă legală, Completul va examina admisibilitatea cererii de recurs prin prisma prevederilor Codului de procedură civilă, având în vedere că prezenta procedură de contencios administrativ a fost inițiată până la intrarea în vigoare a Codului administrativ.

În conformitate cu art. 434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 1 noiembrie 2018, dar date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurent la dosar lipsesc

Astfel, recursul declarat la 19 februarie 2019, este în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de către Centrul de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliu stabil, în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Centrul de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliu stabil, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de către Centrul de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliu stabil.

În conformitate cu art. 258 alin. (3) Cod administrativ, art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de către Centrul de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliu stabil, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Iurie Bejenaru

Tamara Chișca-Doneva